

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

ΤΟ «ΖΕΠΠΕΛΙΝ Ο. 3., ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ!...

Ένα από τὰ δραματικώτερα ἐπεισόδια τοῦ μεγάλου πολέμου. Οἱ Γερμανοὶ κατάσκοποι στὴν Ἀγγλία. Μία ἐπίσκεψις στὴ βίλλα τοῦ κυβερνήτου Ντράμοντ. Μυστηριώδη σήματα ἀπὸ τὴ θάλασσα. Ὁ κατάσκοπος μὲ τὸ κόκκινο φῶς. Μία τρομακτικὴ ἀνακάλυψις. Ἔρχεται τὸ Ζέππελιν!, κλπ. κλπ.

Η πρώτη ἐπίθεσις ἐνὸς γερμανικοῦ Ζέππελιν κατὰ τοῦ Λονδίνου εἶνε ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ δραματικὰ ἐπεισόδια τοῦ μεγάλου πολέμου. Αὐτὸ δὲ ἀκριβῶς τὸ ἐπεισόδιο εἶνε μιά ἀπὸ τὶς πιὸ παράξενες περιπέτειες τῆς ζωῆς μου ὡς κατασκόπου.

Εἶχα γυρίσει στὸ Λονδίνο ἀπὸ μιά ἐπικίνδυνη ἀποστολὴ στὸ Βέλγιο κι' ἐτοιμαζόμουν νὰ ξεκουρασθῶ λιγάκι, ὅταν ἔξαφνα ἔλαβα τὴ διαταγὴ νὰ ἀνακαλύψω μὲ κάθε τρόπο τοὺς Γερμανοὺς κατασκόπους ποὺ κρυβόντουσαν γύρω στὸν Τάμεσι, γιὰ νὰ διευκολύνουν μὲ τὰ φωτεινὰ σήματά τους τὴν εἴσοδο τοῦ Ζέππελιν πάνω ἀπὸ τὸ ἔδαφος τῆς Ἀγγλίας.

Ἐφυγα λοιπὸν ἀμέσως ἀπὸ τὸ Λονδίνο γιὰ τὸ Ντόττινγκαμ κι' ἔκανα μὲ μιά ἀτμάκατο τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ τὸν γύρο αὐτῆς τῆς ἐπικίνδυνης ζώνης ποὺ ἦταν γεμάτη ἀπὸ ἐχθρικοὺς πράκτορας. Ἐπειτα, ἀπὸ τὸ λιμάνι τοῦ Σέρνες, ποὺ βρίσκεται σὲ τὸ στόμιό τοῦ Τάμεσι, ἀνέβηκα ὡς τὸ Γουάς, ὅπου χύνονται τὰ ποτάμια Γουίθαμ καὶ Τρέντ καὶ ξαναγύρισα στὸ Ντόττινγκαμ. Ἡ ζώνη ἐκείνης τῆς ζώνης εἶχε ἀνατεθῆ σὲ διάφορες μικρὲς πολεμικὲς μονάδες καὶ πρὸ πάντων στὸ περίφημο ἀντιτορπιλικὸ «Βίτζιλαντ» ποὺ εἶχε κυβερνήτην ἓναν ἀπὸ τοὺς ἡρωικοὺς ἀξιωματικούς τοῦ ἀγγλικοῦ ναυτικοῦ, τὸν Ρίτσαρντ Ντράμοντ.

Ὁ κυβερνήτης Ντράμοντ καθόταν στὸ Μπόστον, σ' ἓνα μικρὸ λιμάνι ἐπὶ τοῦ Γουίθαμ κοντὰ στὸ Γουάς. Εἶχε μιά χαριτωμένη θίλλα ἐπάνω στὸν λόφο, ὅπου ἔμενε μὲ τὴν γυναῖκα του, τὰ δύο παιδιά του καὶ τὴν παιδαγωγό τους. Κι' ἐκεῖ ἀκριβῶς τὸν βρήκα, ὅταν ἔφθασα μετὰ τὴν δύση τοῦ ἡλίου στὸ Μπόστον. Ὁ Ντράμοντ εἶχε ἀφήσει γιὰ λίγο τὸ «Βίτζιλαντ» ποὺ ἦταν ἀγκυροβολημένο στὸ λιμάνι καὶ εἶχε ἀνεβῆ στὴ θίλλα του νὰ περάσῃ μὲ τὴν οικογένειά του λίγες ἡσυχες ἡμέρες.

Μὰ ὁ πόλεμος παρουσίαζε τότε ὅλο καὶ ἀπρόοπτα. Τὴν ὥρα τοῦ δείπνου, ὁ Ντράμοντ ἔλαβε ἓνα μακροσκελὲς τηλεγράφημα. Τὸν εἶδα νὰ χλωμιάζῃ μιά στιγμή καὶ ὕστερα νὰ κρῦβῃ τὸ τηλεγράφημα μὲ κάποια νευρικότητα. Ἡ γυναῖκα του, ἡ παιδαγωγὸς καὶ ἐγὼ τὸν κυττάξαμε μὲ ἀπορία. Ἐκεῖνος τότε μᾶς ἐξήγησε πὼς ἔπρεπε νὰ φύγῃ μὲ τὸ «Βίτζιλαντ» γιὰ μιά μεγάλη περιπολία στὴν ἀνατολικὴ ἀκτὴ τῆς Ἀγγλίας.

Αὐτὴ ἡ ξαφνικὴ ἀναχώρησις τοῦ Ντράμοντ μ' ἀνησύχησε. Κατάλαβα πὼς θὰ εἶχαμε σὲ λίγο σοβαρὰ γεγονότα καὶ πὼς ἔπρεπε νὰ παρακολουθῶ ἀγρυπνᾶ ἐκείνη τὴν περιοχὴ. Ἐφυγα λοιπὸν κι' ἐγὼ ἀπὸ τὴ θίλλα του καὶ μέσα στὴ σκοτεινὴ νύχτα κατέβηκα τὸ λόφο κι' ἄρχισα νὰ προσέχω γύρω τὴν ἐξοχὴ. Μὰ ποὺ μπορούσαν νὰ κρύβονται λοιπὸν οἱ κατάσκοποι; Μήπως εἶχαν τὴν σφηκοφωλιὰ τους σὲ κανένα μυστηριώδες καταφύγιο, στὸ λιμάνι; Ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ ἐντείνω μὲ κάθε τρόπο τὶς ἐρευνές μου, ἂν ἤθελα ν' ἀνακαλύψω τίποτε.

Τὸ «Βίτζιλαντ» εἶχε βγεῖ σ' ἀνοιχτὰ ἐν τῷ μεταξύ, ὅταν ἄξαφνα εἶδε ἓναν κίτρινο διάττοντα νὰ οὐρᾷ πέφτοντας στὸν μαῦρο οὐρανὸ. Μὰ ἦταν ἀρὰ γε ἓνας διάττων; Πρὶν περάσουν λίγα δευτερόλεπτα ἓνα ἄλλο φῶς διέγραψε μιά καμπύλη κι' ἔσβυσε κι' αὐτὸ πρὶν φτάσῃ στὴ θάλασσα. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁμοῦ τὸ φῶς ἦταν κόκκινο. Δὲν ὑπῆρχε καμμιά ἀμφιβολία ὅτι ἦταν ἓνα σῆμα! Σὲ λίγο, ἓνα ἄλλο φῶς, γαλάζιο τώρα, φώτισε τὸν οὐρανὸ. Κάποιος

ἀπὸ τὴ θάλασσα ἤθελε νὰ συνεννοηθῇ μὲ τὸν συνένοχό του ποὺ βρισκόταν στὴν ξηρὰ. Οἱ κατάσκοποι λοιπὸν ἐξακολουθοῦσαν τὴν δρᾶσι τους...

Γύρῳσα τότε τὸ κεφάλι καὶ κύτταξα τὴ σκοτεινὴ ἐξοχὴ. Ἐκεῖ κάτω, πάνω στὸν λόφο, εἶδα ἓνα μικρὸ κόκκινο φῶς ποὺ ἀναβέ κι' ἔσβυνε συστηματικὰ, σὰν ν' ἀπαντοῦσε στὰ σήματα. Ἐπὶ τέλους! Εἶχα κάνει μιά σπουδαία ἀνακάλυψι. Μποροῦσα τώρα νὰ προσανατολισθῶ καὶ νὰ προσπαθῶ νὰ ἐξουδετερώσω τὶς ἐνέργειες τῶν Γερμανῶν κατασκόπων.

Τὸ κόκκινο φῶς ποὺ ἀναβόσβυνε στὸν μικρὸ λόφο μὲ εἶχε σκανδαλίσει. Ἐκεῖ πέρα ἦταν ἡ θίλλα τοῦ Ντράμοντ... Θεέ μου! Βρισκόμουν λοιπὸν μπροστὰ σὲ μιά τρομακτικὴ προδοσία; Ὁ κυβερνήτης τοῦ «Βίτζιλαντ» ἦταν ἓνας προδότης, πωλημένος στους Γερμανοὺς; Αὐτὴ ἡ σκέψις μ' ἔκανε ν' ἀνατριχιάσω! Κι' ὡστόσο ἡ ἀλήθεια, ἡ πραγματικότης ἦταν μπροστὰ στὰ μάτια μου...

Ὡρμησα σὰν τρελλὸς κατὰ μῆκος τῆς παραλίας, γιὰ νὰ πάρω ἓνα μονοπάτι ποὺ θὰ μ' ἔβγαζε πιὸ σύντομα στὴ θίλλα τοῦ Ντράμοντ. Τὸ κόκκινο φῶς τότε ἔσβυσε κι' ἔμεινε ἀπροσανατόλιστος μέσα στὸ σκοτάδι. Ἐπρεπε ὁμοῦ νὰ προχωρήσω, καὶ μὲ τὴ βεβαιότητα ὅτι τὸ κόκκινο φῶς ἦταν ἀπὸ τὴ θίλλα τοῦ κυβερνήτου τοῦ «Βίτζιλαντ», ἀνέβηκα γρήγορα τὸν λόφο κι' ἔφθασα ἔξω ἀπὸ τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο σπίτι τοῦ Ντράμοντ. Ἦταν κλειστὸ, σκοτεινὸ καὶ θυθισμένο στὴ σιωπῇ. Κοιμόντουσαν ὅλοι ἐκεῖ μέσα; Μπήκα ἀθόρυβα στὸν κήπο καὶ γλύστρησα ὡς τὸ γραφεῖο τοῦ Ντράμοντ. Ἐπρεπε νὰ ψάξω ἀνάμεσα στὰ χαρτιά του μήπως τυχὸν εὑρίσκα κανένα ἐνοχοποιητικὸ ἔγγραφο. Προχώρησα ἔτσι στὰ σκοτεινά, κι' ἔπειτα, ὅταν ἔφθασα στὸν διάδρομο, ἀναψα τὸ κλεφτοφάναρό μου καὶ μπήκα στὸ γραφεῖο του. Σὲ λίγο ὁμοῦ, πρὶν προφτάσω νὰ κυττάξω τὰ χαρτιά ἄκουσα βήματα στὸν διάδρομο. Ἐσβυσα ἀμέσως τὸ φανὸ, ἔβγαλα τὸ πιστόλι μου καὶ περίμενα.

Πρὶν περάσουν δύο δευτερόλεπτα ἡ πόρτα τοῦ γραφείου ἀνοίξε καὶ μπήκε μέσα ἓνας ἄνδρας. Ἐγὼ τότε ἀναψα τὸ φῶς, ἀπότομα, καὶ σφίγγοντας τὸ πιστόλι μου, τοῦ εἶπα:

—Ψηλά τὰ χέρια!...

Ἦταν ὁ κυβερνήτης Ντράμοντ! Αὐτὸς λοιπὸν ἦταν ὁ κατάσκοπος; Τί ἤθελε στὴν ξηρὰ; Γιατί δὲν βρισκόταν στὸ «Βίτζιλαντ»;

Ὁ Ντράμοντ, ὅταν μὲ εἶδε μέσα στὸ γραφεῖο του, παραξενεύτηκε. Ἐπειτα, μ' ἓνα παράξενο χαμόγελο, μοῦ εἶπε:

—Μὰκ Γκρέυ, φτάνουν πειὰ ἡ ἀνοησίες! Ὁ καθένας μας νομίζει τὸν ἄλλο γιὰ κατάσκοπο τῶν Γερμανῶν... Ἐ, λοιπὸν, ἂν δὲν βιασθοῦμε, ὁ πραγματικὸς κατάσκοπος θὰ μᾶς ξεφύγῃ!...

Κατόπιν μοῦ ἐξήγησε ὅτι σύμφωνα μὲ τὴν διαταγὴ ποὺ εἶχε λάβει, εἶχε ἀνοιχτὴ στὸ πέλαγος μὲ τὸ «Βίτζιλαντ» καὶ εἶχε κάνει ἐκεῖνα τὰ φωτεινὰ σήματα ποὺ εἶχα δεῖ, γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ τὴ φωλιὰ τῶν κατασκόπων γιατί κι' ἐκεῖνοι θὰ τοῦ ἀπαντοῦσαν μὲ φωτεινὰ σήματα.

—Ἐμπρός! ἔκανε. Τὸ κόκκινο φῶς παρουσιάσθηκε ἐδῶ, στὴ θίλλα μου... Ἀκολούθησέ με!...

Κι' ὦρμησε σὰν ἀστραπὴ στὸ δεύτερο πάτωμα κι' ἀπὸ ἐκεῖ στὸ τρίτο, ὅπου ὑπῆρχε ἓνας μικρὸς πυργίσκος. Ὁ Ντράμοντ ἀνοίξε ἀπότομα τὴν πόρτα του καὶ χύμηξε μέσα στὰ σκοτεινά. Ἀπὸ τὴ σκάλα, ἄκουσα τὸν θόρυβο μι-

(Συνέχεια στὴ σελίδα 45)

—Ψηλά τὰ χέρια!... φώναξε σφίγγοντας τὸ πιστόλι μου.

ΤΟ «ΖΕΠΠΕΛΙΝ Ο.3., ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 20)

ας πάλης και μια πιστολιά. Έτρεξα τότε, άναψα τὸ φῶς και είδα τὸν Ντράμοντ νὰ κρατάη γερά από τὰ χέρια τὴν παιδαγωγὸ τοῦ γιου τοῦ και τῆς κόρης τοῦ!...

—Ἡ Γκρέτα Νόρντοκιλντ!... εκατα κατάπληκτος. Αὐτὴ λοιπὸν εἶνε ἡ κατάσκοπος; Μὰ δὲν εἶνε Σουηδέζα;

—Ὅχι! μοῦ ἀπάντησε ἐκείνη με ὑπερηφάνεια. Εἶμαι Γερμανίδα!...

Ὁ κυβερνήτης Ντράμοντ ἔκανε σάν τρελλὸς ἀπὸ τὴν τρήμερὴ αὐτὴ ἀνακάλυψι. Ἔπρεπε νὰ βρῆ τὸν ἀσύρματο με τὸν ὁποῖο συνεννοεῖτο ἡ μυστηριώδης ἐκείνη γυναῖκα κ' ἔψαχνε παντοῦ, στὰ ντουλάπια, στὰ συρταρια, στὰ ἐπιπλα. Ἐγὼ πέρασα τίς χειροπέδες στὴν Γκρέτα Νόρντοκιλντ κ' ἔσπευσα νὰ τὸν βοηθίσω. Σὲ μιὰ κρύπητὴ τότε, πίσω ἀπὸ τὴ θερμάστρα, βρῆκα τὸ μικρὸ μηχανήμα τοῦ ἀσυρμάτου και τὸν μυστικὸ κώδικα, γιὰ τίς συνθηματικὲς συνεννοήσεις. Χωρὶς νὰ χάσω καιρὸ ἔπέρασα ἀμέσως στ' αὐτιά μου τ' ἀκουστικά.

—Καλοῦν ἀπὸ τὸ Βερολίνο! φώναξα τὸν Ντράμοντ.

Ὁ κυβερνήτης τοῦ «Βίτζιλαντ» ἄρπαξε τὸν συνθηματικὸ κώδικα, τὸν ξεφύλλισε νευρικά, βρῆκε μερικὲς ἀπαντήσεις και μοῦ εἶπε:

—Ἀπαντήστε: «Ε.Ε.Ε. 3.5.8.»

Πῆρα τὸ χειριστήριο τοῦ ἀσυρμάτου κ' ἔξέπεμψα τὴν ἀπάντησι.

—«Υπάρχουν στὸ Μπόστον πολεμικά;» με ρώτησαν τότε ἀπὸ τὸ Βερολίνο.

—«Ὅχι!» ἀπάντησά.

—«Θαυμάσια! Τὸ «Ζέππελιν» φθάνει σὲ λίγο...»

Ὁ Ντράμοντ χλώμιασε.

—Ἐρχεται! ψιθύρισε. Πρέπει νὰ τὸ προλάβουμε. Ἐγὼ θὰ γυρίσω γρήγορα στὸ «Βίτζιλαντ». Πρέπει νὰ εἰδοποιήσω τὴ μοῖρα... Φροντίστε γιὰ τὴ Γερμανίδα!... Προσέξτε μήπως σὰς ξεφύγη...

Μοῦ ἔσφιξε κατόπιν τὸ χέρι και χάθηκε μέσα στὴ νύχτα...

Ἐπὶ ἀπὸ μιὰ ὥρα, ὁ οὐρανὸς πάνω ἀπὸ τὸ λιμάνι τοῦ Μπόστον, ἐφλέγετο ἀπὸ τοὺς προβολεῖς τῶν ἀγγλικῶν πολεμικῶν. Τὸ «Ζέππελιν Ο.3.» εἶχε πέσει στὴν μοιραία παγίδα. Τὰ πολεμικὰ ὄρχιζαν ἀμέσως ἐναντίον τοῦ ἀλλεπάλληλα πυρά. Τὸ κολοσσιαῖο ἀερόπλοιο πού πηγαινε γιὰ νὰ βομβαρδίσει τὸ Λονδίνο, συγκλονίσθηκε μιὰ στιγμὴ, ἔγειρε ἔπειτα με τὴ μύτη πρὸς τὰ κάτω και τυλίχθηκε ξαφνικά ἀπὸ τεράστιες φλόγες. Σὲ λίγο ὁ καρβουνιασμένος σκελετὸς τοῦ χάθηκε μέσα στὴ θάλασσα...

Τὸ Λονδίνο εἶχε σωθῆ ἀπὸ τὴν καταστροφή. Ὅσο γιὰ τὴν τύχη τῆς μὲς Γκρέτας Νόρντοκιλντ, δὲν ἔχω νὰ προσθέσω τίποτε ἄλλο παρὰ μόνον ὅτι ἐτουφεκίσθηκε ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες στὸ Νότινγκαμ.

ΡΑΛΦ ΜΑΚ ΓΚΡΕΥ

ΤΙ ΔΙΑΒΑΖΟΥΝ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ;

(Συνέχεια έκ της σελίδος 10)

Γαλλίας και κάθε «εὐνοουμένης» τῶν Λουδοθίκων. Ἡ κυρία νι' Αἰγκλεμόν ἦταν τρομερὰ φιλόδοξη κ' ἔλεγε συχνὰ στις ἄλλες γυναῖκες τῆς φυλακῆς πὼς ἂν ζοῦσε σὲ πιὸ παλιὰ ἐποχὴ θα κατάρθωνε νὰ παντρευτῆ ἕναν πρίγκηπα ἢ ἕνα βασιλέα, γιὰτὶ τὸ κεφάλι τῆς ἦταν τρωρισμῆιο ἀπὸ τὴ μοῖρα νὰ φορέσει ἕνα στεμμα!...

Κατὰ γενικὸ κανόνα ὅμως ἡ γυναῖκες δὲν διαβάζουν τίποτε, οὔτε καν ἐφημερίδες, στὴ φυλακῆ. Δείχνουν πάντα μιὰ χαρακτηριστικὴ ἀπέχθεια γιὰ κάθε ἐντυπ. Κι' ἀντὶ νὰ διαβάσουν, πρῶτον νὰ φλυαροῦν μεταξὺ τους.

Τὰ βιβλία ὅμως χρησιμοποιοῦνται καμμιά φορά και γιὰ μυστηριώδεις συνεννοήσεις. Στις φυλακὲς τῆς Σαντὲ μοῦ διηγήθηκαν ὅτι ἕνας κατάδικος ἔγραφε με συμπαθητικὸ μελάνι ἕνα σημείωμα στὸ περιθώριο τῆς σελίδος 100 κάθε βιβλίου πού ἔπαιρνε ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκη. Ἐνας ἀπὸ τοὺς συντρόφους τοῦ ζητοῦσε τὸ ἴδιο βιβλίο ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες κ' εἰσι μάθαινε τί τοῦ ἔγραφε ὁ φίλος τοῦ. Περιττὸ εἶνε ν' ἀναφέρῃ κανεὶς, ὅτι οἱ δύο αὐτοὶ κατάδικοι ἐτοίμαζαν με τὸν τρόπο αὐτὸ τὴν δραπετεύσι τους. Ἡ ἐπιμονὴ ὡστόσο τοῦ δευτέρου καταδίκου νὰ ζητῆ ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες τὸ βιβλίο πού εἶχε πάρει ὁ πρῶτος, ἐκίνησε τίς ὑπόψεις τοῦ διευθυντοῦ τῶν φυλακῶν. Οἱ φυλακὲς τότε παρηκολούθησαν κρυφὰ τὸν δεύτερο κατάδικο και δὲν ἄργησαν ν' ἀνακαλύψουν τίς ἀπόκρυφες αὐτὲς συνεννοήσεις, με τίς ὁποῖες κατέστρωναν ἕνα ἔξυπνο σχέδιο ἀποδράσεως οἱ δύο... φιλιαναγνώσται.

Τέλος, οἱ ἔφηβοι και τὰ παιδιά δὲν διαβάουν τίποτε στὴ φυλακῆ. Οὔτε και αὐτὰ ἀκόμα τὰ ὑποχρεωτικὰ μαθήματά τους. Μὰ μήπως τὰ παιδιά ἀγαποῦν τὴ μελέτη κ' ὅταν βρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὴ φυλακῆ ;

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΤΟ ΚΑΤΗΓΟΡΟ ΜΑΤΙ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 33)

ρα, μήπως τυχὸν ἀνακαλύψουν τὰ ἴχνη τοῦ πυργοδεσπότη τοῦ Μάινενμπεργκ. Μὰ ὁ γηραιὸς κόμης εἶχε ἔξαφανισθῆ. Ὁ Φράντς Μόρμπαχ ἐφθασε τότε ἀπὸ τὴν Κολωνία και ξαναπῆρε τὴ θέσι τοῦ στὸν πύργο και στὴν καρδιά τῆς ὠμορφῆς Ἰλντας...

Ἐπὶ ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες, τὸ πτώμα τοῦ κόμητος φὸν Κράφ βρέθηκε μέσα στὴν παγωμένη λίμνη τοῦ δάσου. Δυὸ χωρικοὶ, πού εἶχαν σπάσει τὸν πάγο, εἶδαν κατάπληκτοι νὰ παρουσιάζεται στὴν ἐπιφάνεια ὁ νεκρὸς τοῦ πυργοδεσπότη. Ὁ γηραιὸς κόμης εἶχε δολοφονηθῆ με δυὸ σφαῖρες στὸ μέτωπο!...

Τὸ πτώμα μεταφέρθηκε ἀμέσως στὸν πύργο. Σὲ λίγο κατέφθασε κ' ὁ διευθυντῆς τῆς Ἀστυνομίας τῆς Κολωνίας, μαζί με τὸν ἱατροδικαστῆ Κρόγιερ. Καὶ οἱ δύο τους τότε ἔσκυψαν πάνω στὸ πτώμα γιὰ νὰ κάνουν τὴν αὐτοψία. Ἄξαφνα ὅμως ἀνασηκώθηκαν κατάπληκτοι. Τὸ δεξι μάτι τοῦ νεκροῦ, φρικκωδῶς γουρλωμένο, παρουσίαζε ἕνα παράξενο φαινόμενο:

Ἡ κόρη τοῦ ματιοῦ εἶχε ἀποτυπώσει, «ὅπως μιὰ φωτογραφία», τὴν εἰκόνα ἑνὸς ἀνθρώπου πού προβολοῦσε μ' ἕνα πιστόλι!...

Ὁ ἱατροδικαστῆς Κρόγιερ, μ' ἕνα δυνατὸ φακὸ, κατάρθωσε νὰ ἐξετάσει, σὲ μεγέθυνσι, αὐτὴ τὴ μικροσκοπικὴ εἰκόνα και νὰ διαπιστώσει ὅτι ὁ ἄνθρωπος με τὸ πιστόλι ἦταν ὁ ἀρχιεπίσκοπος Φράντς Μόρμπαχ.

—Ἄ! ὁ κακοῦργος! φώναξε ἡ Ἰλντα κατάχλωμη, μολὶς τὸ ἄκουσε αὐτό.

Καὶ δείχνοντας με τὸ δάχτυλο, τὸ κατήγορο μάτι τοῦ τραγικοῦ πατέρα τῆς, φώναζε στὸν ἐραστὴ τῆς:

—Ἐμπρός! Ὡμολόγησε τὸ ἔγκλημά σου! Ἐσὺ σκότωσες τὸν πατέρα μου!...

Τὸ μάτι τοῦ ζὲ ἀπετύπωσε τὴ στιγμὴ πού τὸν πυροβολοῦσε!...

Ὁ Φράντς Μόρμπαχ, πρῶτος, ἀναγκάσθηκε νὰ ὁμολογήσει ὅτι αὐτὸς εἶχε σκοτώσει πράγματι τὸν κόμητα φὸν Κράφ κ' ἔπειτα εἶχε ρίξει τὸ πτώμα τοῦ μέσα στὴ λίμνη τοῦ δάσου...

Ὁ δολοφόνος καταδικάσθηκε σὲ θάνατο κ' ἀποκεφαλίσθηκε με τὸν πέλεκυ, ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μῆνες.

Ὅσο γιὰ τὸν δόκτορα Κρόγιερ, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἀσχολήθηκε ἰδιαίτερος με τίς «φωτογραφικὲς ἰδιότητες» τῆς κόρης τοῦ ματιοῦ κ' ἔκανε ἀργότερα ἐκείνη τὴν πολὺκροτὴ ἔκθεσι τοῦ στὴν Ἱατρικὴ Ἀκαδημία τοῦ Βερολίνου, ἀπὸ τὴν ὁποῖα ἐπῆρε τὰ στοιχεῖα τῆς ἱστορίας τοῦ ὁ Ἰούλιος Κλαρετί.

Κι' ἔτσι, ἀποδείχθηκε ἀκόμη μιὰ φορά, πὼς ἡ ὠμὴ πραγματικότης ξεπερνάει πολὺ συχνὰ και τὴν πιὸ «ἀχαλίνωτὴ» φαντασία τῶν μυθιστοριογράφων. ΔΟΚΤΩΡ ΚΑΜΠΑΝΕΣ

ΟΙ ΠΙΣΤΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ «ΒΕΝΤΕΤΤΩΝ»,

(Συνέχεια έκ της σελίδος 11)

προσπαθοῦσε νὰ τὸν κἀνὴ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τίς σκέψεις τοῦ.

Ὁ Βάν-Ντάυκ δὲν ἀντιλαμβάνετο τίποτε. Ξαφνικά ἕνα αὐτοκίνητο φάνηκε στὴν λεωφόρο νὰ τρέχη με ἱλιγγιώδη ταχύτητα. Καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἔκανε χίλια κομμάτια τὸν διάσημο σκηνοθέτη ἂν ὁ «Ρίν-Τιν-Τιν» δὲν καταλάβαινε τὸν κίνδυνο πού διέτρεχε ὁ... φίλος τοῦ και δὲν ὠρμούσε νὰ τοῦ δώσει μιὰ γερὴ δαγκωμάτι. Αὐτὴ φυσικά τὸν κατέβασε ἀπὸ τὰ σύννεφα, τὸν ἔκανε νὰ ἰδῆ τ' αὐτοκίνητο και νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν ἀνατριχιαστικὸ θάνατο πού τὸν περίμενε.

Ἐπίσης και ὁ «Φλῶς» τὸ ἀγαπημένο σκυλί τῆς «μὲς Μπάρετ», τοῦ ὁποιοῦ τὸ παίξιμο θαυμάσαμε και στὴν ὀθόνη, εἶνε ὁ ἥρωας ἕνα σωρὸ ἐπεισοδίων και εἶνε πασίγνωστος στὸ Χόλλυγουντ γιὰ τὰ κατορθώματά τοῦ. Ἡ Νόρμα Σῆρερ γι' αὐτὸ τὸ σκυλί ἔχει μιὰ παθολογικὴ ἀγάπη, ἡ ὁποῖα εἶνε ἀδύνατον νὰ περιγραφῆ. Τίποτε δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τὴν συγκινήσει, ὅσον αὐτὸς ὁ ἔξυπνος «Φλῶς», ὁ ὁποῖος τῆς εἶνε τυφλὰ ἀφωσιωμένος. Εἶνε ὁ σωματοφύλακός τῆς και ἐκείνος πού κανονίζει τίς συμπάθειες και τίς ἀντιπάθειες τῆς μεγάλης «βεντέττας».

Αὐτὸς λοιπὸν ὁ «Φλῶς» μιὰ μέρα ἦταν ὑπερβολικά ἀνήσυχος και δὲν ἄφηνε με κανένα τρόπο τὴν Νόρμα Σῆρερ ν' ἀνεβῆ σὲ αὐτοκίνητό τῆς, τὸ ὁποῖο ὀδηγεῖ πάντα μόνη τῆς. Ἐκείνη φυσικά παραξενεύτηκε, θύμωσε και θέλησε νὰ τοῦ τίς βρέξει. Μὰ ὁ «Φλῶς» δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἡσυχάσει. Ἡ Σῆρερ τότε ὑποπτεύθηκε ὅτι κἀτι συνέβαινε. Καὶ ἐπειδὴ εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὸν «Φλῶς» θέλησε νὰ μὴ τοῦ χαλάσει τὸ χατήρι. Ἐγκατέλειψε λοιπὸν τὸ αὐτοκίνητό τῆς και πῆρε ἕνα ταξὶ γιὰ νὰ πάῃ στὸ «στούντιο».

Φαντασθῆτε τώρα τὴν κατάπληξί τῆς, ὅταν ἔμαθε, λίγο ἀργότερα, ὅτι τ' αὐτοκίνητό τῆς εἶχε γίνει χίλια κομμάτια ἀπὸ ἕνα ἐκρηκτικὸ μηχανήμα, τὸ ὁποῖο εἶχαν κρῦψει μέσα σ' αὐτὸ μερικοὶ γκάγκστερς γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθοῦν πού εἶχε ἀρνηθῆ νὰ τοὺς πληρώσει τὸ ποσὸν πού τῆς ζητοῦσαν γιὰ τὴν ἀσφάλειά τῆς!

Ἐχουν δίκην λοιπὸν ἡ γοητευτικὲς «βεντέττες» ν' ἀγαποῦν τόσο πολὺ τοὺς σκύλους των. Εἶνε οἱ μόνοι πού τοὺς παραμένουν πιστοὶ και πού φροντίζουν νὰ τίς προφυλάγουν ἀπὸ τοὺς διαφόρους κινδύνους.